

Αννα Σαελόγλου

Μπέτσον απήγγειλε το «Δοξασμένο Ρηγόπουλο» του κ. Α. Καραβία, προέδρου του Συνδέσμου, εν Ποιμενικόν ειδήλιον του κ. Θ. Μπουτσάκη και τον Θρίαμβον του Διαγόρα. Έχει καλήν απαγγελίαν, προσομοιάζουσαν όμως την φωνήν του διδασκάλου της κ. Σιγάλα. Η δεσποινίς Άννα Σαελόγλου, μαθήτρια της κ. Φωκά, διά πρώτην φοράν ενεφανίσθη πρό κοινού, ως εκ τούτου παρατηρήθη δειλία τις, διως δικαιολογημένη. Έχει φωνήν λυρικής ύψιφώνου, πολύ καλήν και συμπαγή, ή εκλογή όμως των τεμαχίων δεν ήτο κατάλληλος διά την φωνήν της. Έτραγουδῃ με τὸν ἴδιον περίπου τρόπον, μίαν Προσευχήν του Μασσενέ, μίαν λεμβωδίαν του κ. Μπέτσον, την «Ανάμνησιν Σιμόνης» μελωδίαν του κ. Σανθοπούλου και εκτός προγορευματος το Έλλ. τραγούδι «Μάνα και Γυιός» του κ. Σαμάρα. Ο κ. Κρασσός με το βιολί του έπαιξε με αίσθημα και λεπτότητα το «Zigeunermaizen» του Σαραζάτε, μίαν «Νυκτωδίαν» και την «Ανάμνησιν» του Urla. Ακόσκιος ή απόπειρα, και δι' αυτήν την δυσχέρειαν της εκτελέσεως από τεχνικής άπαιρεως και διότι είχεν εκτελεσθή αλλιως υπό δεξιότεχρων. Προφανώς ήδικήθη ο κ. Κρασσός από το βιολί του, το όποτον ήτο καλόν διά δωμάτιον, άλλ άκατάλληλον διά συναλίαν.

★

Ο ζωγράφος κ. Μπισκίην εξωγράφισε πίνακα παρστώντα την «Εθνικήν Ίδαν», Η Έλλάς εις έν βάθος Βυζαντινόν, αληθινή Άμαζών, με χλαμύδα και σιγχάριον, επί θρόνον καθήμενη περιστοιχίζεται από τά τέκνα της, άγόρια και κοράσια, τας Έλληνικάς επαρχίας, με τας ένχωρίους ένδυμασίας εκάστη. Δεξιά της Έλλάδος ή Έλευθερία με γυνών το ξίφος, όπισθεν ή Σκιαβιά, θλιμμένη, άριστέρα ή Νίκη υπαγορεύουσα εις την Ίστορίαν την δόξαν των πολεμιστών. Το Υπουργείον της Παιδείας θα την έκτυπώση εις χιλιάδας ένχρωμων λιθογραφικών αντιτύπων, ίνα την διανεμή εις τά σχολεία.

Η διακεχομένη καλλιτέχνης κ.Έννυζία Καμπανάκη είχε την άξίεπανον πρωτοβουλίαν να δώση συναλίαν έπὲρ των προσφύγων εις το foyer του Βασιλικού θεάτρου, υπό την προστασίαν της Α.Β.Υ. της προικτισσης Νικολάου, ηη συμπαράξει του καθηγητού κ. Σούλτσε. Κατά την συναλίαν αυτήν έτραγουδῃσε με μεγάλην τέχνην και καταπλήσσουναν δύνανται τρία μέρη εκ μελοδραμάτων, εις α

της εδόθη ευκαιρία να δείξη το πλούσιον και εκλεκτόν μέταλλον της φωνής της. Η polonaise των Πουριτανών, ή μονωδία των κωδωνίσκων της Δακμῆς και ή Canarina του Κουρέως της Σεβίλλης δόσολα δια, άπαντούτα και ευστροφίαν και διαύρειαν και άνοτην φωνήν, άπεδόθησαν άριστοτεχνικά. Έπίσης έτραγουδῃσε δύο άσματα του κ. Σαμάρα, το γνωστότατον Της κοπέλλας το τρέος, την Νέρτα μου και έν καλλίτερον αυτών άσμα του κ. Σανθοπούλου, την Αγάπην—Πόνον το όποτον διά πρώτην φοράν εξετελεσθη και ήρесе πολύ. Άλλά το μεγαλύτερον μέρος της επιτυχίας ήσαν άναμφιβόλως αί «Variations» του Proch. Έν κελάδην και συγχρότως μία άνακραγγί, ένας ποικιλώτατος συνδυασμός τόνων, ένα παραστικώτατον τραγούδι το όποτον άπαιτεί μακράν σπουδήν διά να διεργηρευθῇ. Η κ. Καμπανάκη έπερέβαλε πάσαν προσοκίαν άνεδείχθη αληθής ήρωίς του άσματος, εις το δυσκολώτατον αυτό τεμάχιον. Ο κ. Σούλτσε, μεθ' ήσωνος ή άλλως επιτυχίας, εξετέλεσε τέσσαρας συνθέσεις, έν ας και τά γνωστά εξ άλλων συναλιών: την «Romance» του Μπετόβεν και το Οήμοριστικόν του Ντβόρακ, συνοδευούσης της δεσπ. Γεράκη.

—Απέθανεν έν Αθήναις ο πατριωτικώτατος ποιητής Παργαυιώτης Συνοδινός, έν ήλικία 78 ετών. Χαρακτηρισμὸν των έργων του θα δώσωμεν εις το προσεχές φύλλον.

—Εις την έκθεσιν του Αγ.Φραγκίσκου θα μετάσχη και ή Έλλάς, ως προς το καλλιτεχνικόν μέρος επικρατεί ή σκέψις, να αντιπροσωπευθῇ κόπον δι' έκμαγειών άρχοντήτων. Άλλά διατι όχι και διά νεωτέρων έργων τέχνης; Η μήπως δεν έπάσχουν ζωγραφικοί πίνακες και γλυπτά έργα άξια λόγου; Εις την επιτροπήν μετέχουσι και μέλη σχετιζόμενα με την τέχνην, ως οί κ. κ. Ίακωβίδης και Βελλινάτης, οί όποτοι πρέπει να μεριμνήσουν ίνα και ή νεωτέρα Έλλ. τέχνη αντιπροσωπευθῇ επαρκώς.

—Η πρώτη εφευρητή συναλία του Ώδείου Αθηνών έπήρξε μία δεξίωσις, ούτως είπειν, ενός ξενητενμένου Έλληρος, του βιολινίστα κ.Αί. Καζαντζῆ, παλαιού τροφίμου του Ώδείου όστις νεώτατος έγένετο καθηγητής εις το Ώδειον των Βουζειλών, το τελειότερον διά το τεράστιον εκ των Ευρωπαϊκών Ώδείων. Ολόκληρον το ενδιαφέρον είκλινεν ή τέχνη του, ή δε όρχήστρα έχρησίμευσεν ως πλαίσιον. Το δοξάρι του κ. Καζαντζῆ διακρίνεται διά την λεπτότητα και γλυκύτητα. Όλος και ο ίδιος προσοικιστός, έχει και εις το παίξιμόν του μίαν ασύγκριτον εύγένειαν, είναι βιωσιμώδης εκ των σπανίων,δυνάμενος να συγκριθῇ προς τὸν διάσημον Ούγγρον Κούμπελικ. Δεν άφρολάζει, δεν άσέσκειται εις τὸν θόρον, δεν κακομεταχειρίζεται το βιολί του. Το θωπεύει, το προσέχει με στοργήν μέχρι της λεπτοτάτης απηχίσεως, και αυτό, πειθήνιον, δέχεται τὰς θωπείας και άποδίδει την μαγείαν του λυρισμοῦ, της ρέμβης, της λήπης. Είκελει άκαταμαχίτως την προσοχήν και θέλει την καρδίαν εις τὰς πλέον εδαισθητους ίνας. Παθητικός μέχρις εκστάσεως εκτέλεσις σχεδόν όνειροπαιξ. Προς ταῦτα συνδυάζει και την μεγάλην τέχνην, την δεξιότητα εις τὰς πλέον λεπτεπιλεπτους άποδόσεις, μίαν έποβλητικότητα. Δεν έπιδεικνύει ταρδακτυλονοργικὰς ιδιοτροπίας. Πάίζει μεθυστικά, με ακρίβειαν και άτομικήν αντίληψιν, αλλά και κάποιαν νευρικότητα, έξουθενόσαν όμως εις συνεχή κίνησιν του σώματος.

Έπαιξε συνοδεία της όρχήστρας το concerto εις μι έλασσον του Μένδελσον, από τὰ έξοχότερα έργα του, συγκείμενον από τρία μέρη, με κάποιαν σγκίνησιν ως εκ της πρώτης εμφάνισσεως. Ασφαλέστερα και θαυμαστικώτεστα εξετέλεσε μετά της όρχήστρας το προοίμιον του όρατορίου «Ο Κατακίνωμός του Σαίν-Σάνς με τὰς ρυθμικάς μεταπτώσεις, συνοδεία δε του κ. Λογκοβιάδι εις το κλειδοκτύμβιον, δύο δυσκολιώτατας συνθέσεις—την «Romance» του Ρομμανοτάιν και το «Caprice» Παγαρίν. Εις άμφότερα έδειξε δαυρήν τά χαρίσματα της δεξιότητάς του. Αί επευφημίας τὸν ήγάγασαν να παίξη εκτός προγουμένου τὸν Ούγγρικόν χορόν του Μπράμς.

Η όρχήστρα έπαιξε προς τούτοις μίαν σύντομον, αλλά χαριτωμένην εισαγωγήν του Epreuvre villageoise του μεγαλειτέρου Βέλγιν μονουργού Γρετού την δευτέραν συμφωνίαν του Μποροντέν, πλήρη εθνικιστικῷ πνεύματος με ένα andante καθαρῶς Ρωσικόν, το «Αδράχτι της Όμφάλης» συμφωνικόν ποίημα του Σαίν-Σάνς και άλλοτε εκτελεσθῇ και την γλυκυτάτην δοῦν και μεγαλοπρεπή εισαγωγήν του λυρικοῦ μελοδράματος του Βέρμπε «Freischütz», παιχθέντος το πρώτον το 1821.